

POSÚVANIE DÔCHODKOVÉHO VEKU

Idem z práce. Mám 73 rokov. Musím ísť vlakom, pretože som o vodičský preukaz prišiel ako zdravotne nespôsobilý. Po tom, čo mi vo vlaku cvakne lístok sprievodca s načúvacím prístrojom a silnými dioptriami, vystupujem.

Vystupujem veľmi opatrne. Mám totiž len jedno oko. To pravé mi vypichol 70-ročný očný chirurg pri odstraňovaní šedého zákalu, keď sa mu triasli ruky, pretože mal Parkinsona.

Z lokomotívy vytáhuju strojvedúceho na invalidnom vozíku. Prechádzam staničnou halou, ktorú stráži hrbatý policajt, ktorý sa pomočil. Opäť to nestihol.

Vychádzam von a idem na električku. Vodička žiada cestujúcich, aby jej povedali, kde má zastaviť, pretože trpí stratou pamäti.

Vystupujem a mám hlad. V reštaurácii mi čašník oznamuje, že jedlo dostanem, keď sa podarí dostať kuchára z kómy. Objednávam si pivo, ale čašník kvôli trásťavým rukám polovičku vyleje, kým dôjde k môjmu stolu. Chcem zaplatiť, ale čašník nerozozná päťku od desiatky a nemôžeme prísť na to, koľko mi má vlastne vrátiť peňazí.

Idem domov. Moje deti vo veku 48 a 50 rokov sa ma pytajú, či by som im nepomohol nájsť akúkol'vek prácu. „Nie, deti moje, na to ste ešte príliš mladí. Ešte pracujeme MY.“

Večer idem do Národného divadla na Labutie jazero. Beriem si radšej pampersky, aby som to vydržal. Predstavenie je hned' v prvom dejstve zrušené, pretože 68-ročná baletka, predstaviteľka hlavnej role, padá a láme si krčok bedrového klíbu. Vraciam sa domov. Odložím obe protézy.

Zvyšovanie veku
odchodu do dôchodku

Náteraz nie som schopný
prevziať si moju prvú penziu.

